

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: nezletilý **M. Č.**, narozený dne X
bytem X

zastoupený Mgr. Gabrielou Šťastnou, advokátkou,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2024, č. j. MPSV-2024/72626-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 3. 2024, č. j. MPSV-2024/72626-916, se **zrušuje a** věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení** ve výši 3 900 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2024, č. j. MPSV-2024/72626-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Most, (dále jen „úřad práce“) ze dne 25. 7. 2023, č. j. 95491/2023/MOS, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalobci byl snížen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příspěvek na péči z 13 900 Kč na 6 600 Kč měsíčně, počínaje od srpna 2023. Dále navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“), které byly podkladem žalobou napadeného rozhodnutí, neodpovídají faktickému stavu. Při posuzování potřeb žalobce nebyly důkazy hodnoceny řádně a ve vzájemném kontextu a napadeném rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
3. Dále namítal, že od srpna 2023 souběžně s tímto řízením běželo ještě další řízení o potřebách nezletilého, žalovaný si proto vyžádal od posudkové komise vysvětlení, proč se její závěry rozcházejí s posouzením potřeb žalobce v souběžném řízení, k tomu posudková komise uvedla, že si byla vědoma blížícího se konce platnosti posudku pro rozhodnutí ze dne 5. 10. 2023 a proto zcela hraničně uznala za nezvládnuté potřeby komunikace a oblékání a obouvaní. Takovou argumentaci žalobce považuje za zcela nepřipustnou v odborném posouzení a má za to, že posudková komise rozhodla neodborně a chybně. V posudku ze dne 20. 2. 2024 jsou jako nezvládnuté hodnoceny odlišné potřeby, než je výčet nezvládnutých potřeb dle předchozího posudku ze dne 26. 5. 2023, pokračuje tak situace, kdy se prakticky každé posudkové hodnocení odlišuje bez zjevné a pochopitelné příčiny.
4. Namítal, že v posudku je řada závěrů opřena o vyjádření nezletilého při vyšetření ve speciálně pedagogickém centru, není však zohledněno, že žalobce trpí mentální retardací a poruchou autistického spektra, nedokáže se zcela orientovat v čase a ve snaze upoutat pozornost uvádí i věci, které neodpovídají realitě. Není pravdou, že by do divadla chodil pravidelně, někdy i několikrát týdně nebo, že četl fantoma opery v originále. Neumí francouzsky, četl pouze adaptaci pro malé čtenáře. Je to jeho oblíbená knížka, proto dokáže číst některé oblíbené pasáže zdánlivě plynule. Zatímco tvrzení žalobce jsou brána jako fakta, tvrzení jeho matky jsou zlehčována a zpochybňována, např. její tvrzení, že žalobce neumí číst a psát. Zpráva ze speciálně pedagogického centra přitom dokládá, že čtení a psaní nezvládá. Tato zpráva je rovněž hodnocena nesprávně, neboť posudková komise vyzdvihla úspěchy žalobce, ale opomněla, že žalobce má individuální vzdělávací plán s minimálními výstupy, byly mu doporučeny maximálně 3 hodiny dopolední výuky denně. Ve zprávě je uvedeno, že žalobce komunikuje s dospělými a nadměrně, ale on si rád povídá s dospělými o svých oblíbených tématech, aby upoutal jejich pozornost, s vrstevníky naopak vůbec komunikovat neumí. Dále posudková komise nebrala na zřetel poruchu hrubé a jemné motoriky. V rozporu se zprávou MUDr. G. Š. ze dne 10. 5. 2023 pak posudková komise uvedla, že žalobce je bez potřeby psychiatrické medikace, v uvedené zprávě je však napsáno, že žalobce léky nebere, protože je netoleruje a způsobují mu nárůst váhy a zadržování vody. Není dále zřejmé, z čeho posudková komise usoudila, že žalobce je ve střídavé péči obou rodičů a žije ve dvou domácnostech, když ve skutečnosti se otec o žalobce zajímá málo a bere si ho k sobě výjimečně. Žalovaný pak chybné závěry posudkové komise bezvýhradně přejal do svého rozhodnutí a rozpory neřešil.
5. Dále žalobce namítal, že posudková komise nezohlednila zprávu MUDr. A. D. ze dne 19. 4. 2023, zprávu Sociálně pedagogického centra Žatec ze dne 1. 3. 2023 a zprávu MUDr. G. Š. ze dne 10. 5. 2023 a jejich závěry, ze kterých je zjevné že mentální stav žalobce je překážkou zvládnutí některých potřeb, byť může být fyzicky schopen základní životní potřeby zvládnout, neuvědomuje si jejich nutnost, nepamatuje si na ně, případně se jich děsí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Jeho mentální věk odpovídá devítiletému dítěti, je tak vyloučeno, aby základní potřeby zvládal v širší normě.

6. Žalobce přdestřel, jaké aktivity je třeba hodnotit v rámci posouzení schopnosti zvládat potřeby komunikace a stravování a uvedl, že se neumí domluvit přiměřeně věku, neumí vytvořit psanou zprávu a používat mobilní telefon, dále nerozpozná, kdy se má napít, neumí zvolit vhodnou porci jídla a nedokáže přemístit nápoj a stravu. K výkonu fyziologické potřeby uvedl, že nedokáže rozpoznat potřebu a používat WC bez upomínání. K potřebě obouvaní a oblékání uvedl, že nedokáže rozpoznat vhodné oblečení a obuv vzhledem k dennímu režimu a počasí. U těchto potřeb potřebuje dopomoci.
7. Dále žalobce namítal, že žalovaný porušil § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož nedostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při hodnocení důkazů překročil meze správního uvážení, když některé důkazy zcela opomněl a některé jím uváděné závěry jsou v přímém rozporu s důkazy, v čemž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný trval na svém rozhodnutí a navrhl, aby soud zamítl žalobou jako nedůvodnou. Zopakoval dosavadní průběh správního řízení, přdestřel kompetence posudkové komise, zdůraznil, že pro posouzení zdravotního stavu a potřeby mimořádné péče se hodnotí objektivní funkční dopady onemocnění na schopnost zvládat základní životní potřeby, definoval pojem mimořádné péče a odkázal na příslušnou právní úpravu. K tomu uvedl, že potřebu občasných připomenutí či kontroly v oblasti péče o vlastní osobu nelze hodnotit jako mimořádnou péči.
9. Posudek Posudkové komise žalovaný označil za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Uvedl, že své rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné ani nezákonné a že námitky žalobce jsou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Dále žalovaný uvedl, že řízení bylo provedeno v souladu hmotným i procesním právem a netrpí vadami, pro které by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Replika žalobce

11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že vyjádření žalovaného neobsahuje žádné nové skutečnosti ani tvrzení, ale pouze obecná konstatování a citace právních předpisů, nereaguje na konkrétní žalobní námitky žalobce. Zopakoval, že posudek posudkové komise je v rozporu s podkladovou dokumentací, a předložil zprávu dětské psycholožky, Mgr. S. ze dne 14. 5. 2024.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Smyslem zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba do 18 let věku, která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti u osob do 18 let věku hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
14. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, (dále jen „vyhláška“) je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

15. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle § 2b vyhlášky, pokud osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat. To neplatí, pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládnání základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
16. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu,

porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
26. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byl přiznán příspěvek na péči IV. stupně a následně III. stupně, počínaje od června 2020 až do července 2023 jej pobíral ve výši 13 900 Kč. Dne 16. 2. 2023 bylo z moci úřední **zahájeno řízení** o opětovném posouzení nároku a výše příspěvku na péči, a to z důvodu konce platnosti posudku ze dne 15. 1. 2023. Dne 16. 2. 2023 bylo formou dotazníku provedeno **sociální šetření**, v rámci kterého bylo k jednotlivým základním životním potřebám zjištěno, že žalobce zvládá chůzi, ale nechodí rovně, padá na pravou stranu i při chůzi na rovině, při chůzi po schodech se přidržuje a nestřídá nohy, polohování, vstávání a usedání zvládá sám, často si zabouchává dveře. Nezná hodiny, má přesně stanovený denní režim, vybočení z režimu jej stresuje. Denní dobu rozezná, datum nikoli. V domácnosti se orientuje, venku nikam netrefí, sám nevychází. Je nedoslýchavý na pravé ucho, nosí brýle na dálku, má zhoršenou paměť. Zvládá jen jednodušší komunikaci, kvůli horší výslovnosti dochází na logopedii, na mobilním telefonu má problém zavolat nebo přijmout hovor a nezvládá komunikaci přes SMS. Má problémy s psaním, píše nečitelně a nepodepíše se, čtení nezvládá. Je vybíravý v jídle, matka mu připravuje, servíruje a porcuje stravu a hlídá pitný režim. Nezvládá obsluhu vodovodní baterie, nenalije si nápoj sám, ale sám se napije, jídlo z ledničky si sám nevezme. Dietní režim nemá, nezvládl by jej ani dodržet. Nezvládá si vybrat vhodné oblečení, nezvládá zipy,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

knoflíky a tkaničky, obléká se a svléká s dopomocí, často mívá agresivní amoky, nerozezná rub a líc, neřeší barvu oblečení, vrstvení zvládá, potřebuje dopomoc s obuví. Nemá rád vodu a mytí vlasů, posadí se do sprchy s hadrem přes oči a vlasy mu umývá matka, ta jej také sprchuje, osušuje, čistí mu zuby a pečuje o nehty. Neuvědomuje si potřebu jít na toaletu, musí se mu připomínat, jinak se počůrá, není schopen provést očistu po stolici a umýt si ruce po návštěvě toalety. Ve škole není schopný toaletu použít, chodí na ni pouze doma. Není schopen užívat sám léky, nyní mu matka dává a podává jen vitamíny. Není schopen sdělit zdravotní problém, má narušený práh bolesti. MHD používá jen při cestách do školy, je pro něj stresující být mezi lidmi. Chodí do 9. třídy speciální základní školy, učení mu nejde, v kolektivu je agresivní a neoblíbený. Do školy jezdí s matkou autobusem, ze školy jde v doprovodu matky pěšky. Ve volném čase sleduje videa a poslouchá hudbu na telefonu, s matkou venčí psa, kamarády nemá. Dne 26. 5. 2023 byl vypracován **posudek o zdravotním stavu žalobce** posudkovou lékařkou MUDr. M. R. Posudková lékařka konstatovala, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při základních životních potřebách orientace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a péče o zdraví. Dle posudkové lékařky tedy žalobce nezvládá 4 základní životní potřeby a je osobou, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby. Na základě posudku posudkové lékařky bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, kterým byla snížena výše příspěvku na péči z částky 13 900 Kč na částku 6 600 Kč počínaje od srpna 2023. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zákonné zástupkyně **odvolání**. V odvolání k potřebě komunikace namítal, že má nečitelný grafomotorický projev, mobilní telefon používá pouze jako náhradu za tablet, netelefonuje ani nepíše zprávy, nedokáže předat informace ze školy, sdělit kde ho co bolí. Jeho komunikace je nadměrná pouze o okruhu jeho zájmu, je naivní. K potřebě stravování namítal, že nemá náhled na stravovací a pitný režim, nemá pocit sytosti, sní cokoli, co před něj matka postaví, nezvládá si přenášet jídlo (nádobí při tom pokaždé rozbije), nemá pocit žízně, pít se mu musí připomínat, jinak by se za celý den vůbec nenapil. K potřebě výkonu fyziologické potřeby namítal, že mu musí být připomínána toaleta, protože necítí potřebu tam dojít a vykonat potřebu tam, kde zrovna je, ve škole chodit na toaletu odmítá. K potřebě osobních aktivit namítal, že do lidové školy umění dochází již 10 let, ale je tam pouze trpění, hudební nauku nemá. Osobní čas si nezorganizuje, s dětmi ve třídě nespolupracuje, nemá kamarády a ve škole docházelo ke konfliktům. Škola se o něj není schopna postarat ani tři hodiny denně, při větším afektu si jej matka musí přijít vyzvednout. Ve škole by měl být přítomen asistent pedagoga, ale často tomu tak není, a to je často spouštěčem afektů žalobce. Jednou týdně jej matka doprovází na rehabilitační cvičení, z příspěvku na péči platí asistentku, která k němu dochází, aby matka mohla odejít alespoň na nákup.

27. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal vyhotovení posudku **posudkovou komisí**. Dne 20. 2. 2024 proběhlo jednání posudkové komise, a to bez účasti žalobce a jeho zákonné zástupkyně. Komise shledala, že žalobce v důsledku nepříznivého zdravotního stavu nezvládal čtyři základní životní potřeby, a to orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Jako nezvládnuté neuznala komise životní potřeby mobility, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby. Uvedla, že u těchto základních životních funkčních korelátů k mimořádné péči, proto se neztotožnila se závěry posudkové lékařky. Ke sporné potřebě mobility uvedla, že žalobce nemá popsány funkční končetinové deficity, anatomické ztráty nebo těžké duševní poruchy či ztrátu zraku, pro

které by tuto potřebu nezvládal. Je schopen vstávat a usedat bez opory, samostatně stát a chodit, zvládá chůzi po schodech, je schopen používat bariérové dopravní prostředky, pohybuje se bez kompenzačních pomůcek. Zvládá tuto potřebu v rámci širší normy jako dítě stejného věku. Ke sporné potřebě komunikace posudková komise uvedla, že žalobce je schopen se vyjadřovat a dorozumívat s jinými osobami, chápe význam sdělovaných zpráv, rozumí všeobecně používaným obrazovým a zvukovým signálům a je schopen psát. Horší výslovnost není dle komise důvodem pro uznání potřeby jako nezvládnuté. V záznamu o sociálním šetření je uvedeno, že nezvládá čtení a psaní, ačkoli ve zprávě ze sociálně pedagogického centra je uvedeno, že čtení zvládá, má velmi dobrou úroveň v tempu čtení i reprodukci textu, píše hůlkovým písmem s horší úpravou, chybami a obtížnou čitelností; ve zprávě ze školy je uvedeno, že píše nečitelným písmem, gramatiku zná, čte plynule, s dospělými komunikuje bez obtíží a nadměrně, má správnou výslovnost a přiměřenou slovní zásobu, částečně zvládá ovládání mobilního telefonu. Spornou potřebu stravování posudková komise hodnotila jako zvládnutou, protože žalobce je schopen se samostatně najíst a napít, vybrat si vhodné potraviny a nápoje ke konzumaci, stravu kontumuje v běžném denním režimu, speciální dietu nemá, stravu mu s ohledem na jeho věk připravuje matka. Dle posudkové komise je u osob do 18 let věku zaměřena na schopnost vlastní konzumace již připravených nápojů a stravy, vybíravost není důvodem k nezvládnutí stravování a samosycení, nadto přemístění stravy lze realizovat nejen přenášením, ale i posouváním, nebo přizpůsobením místa konzumace místu servírování. Ke sporné potřebě oblékání a obouvání posudková komise uvedla, že žalobce je schopen se samostatně kompletně obléknout, svléknout, obout a zout, potřebuje pouze dohled nad vhodností oblečení, což dle komise lze zvládnout edukací, nadto žalobce jistě vnímá potřeby společenského odívání a chování v divadle. Nemá žádné postižení, pro které by to nezvládal s využitím případných facilitátorů. K výkonu fyziologické potřeby uvedla, že žalobce je schopen včas vyhledat WC, vykonat potřebu a provést následnou očistu, není inkontinentní a zvládá tuto potřebu v rámci širší normy. Uvedla, že je málo pravděpodobné tvrzení zákonné zástupkyně, že žalobce odmítá návštěvy jiných WC než domácího, protože navštěvuje divadla, a to i v Praze, a ani toto odmítání není důvodem k běžnému nezvládnutí potřeby. Dále posudková komise uvedla, že osoby s lehkou mentální retardací si osvojují dovednosti pomalejším způsobem, zpravidla je zvládají při nástupu povinné školní docházky, žalobce ve věku 15 let by tak měl disponovat dostatečnými schopnostmi a dovednostmi v oblasti péče o svou osobu. V případě námitek uvedených v odvolání a závěrů sociálního šetření, se z posudkového hlediska nejedná o mimořádnou péči. Pokud rodina vykonává ve prospěch žalobce určité úkony, jedná se o hyperprotektivní péči. Platnost posudku posudková komise stanovila do 15. 1. 2025 (tj. do 17. roku věku žalobce).

28. Na základě tohoto posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, dle kterého byl žalobci příspěvek na péči žalobci snížen z částky 13 900 Kč měsíčně na částku 6 600 Kč měsíčně, počínaje od srpna 2023, neboť je žalobce osobou do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby toliko ve stupni II. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se v odůvodnění tohoto rozhodnutí omezil pouze na zopakování dosavadního průběhu řízení, citaci posudkového zhodnocení provedeného posudkovou komisí, definici role posudkové komise ve správním řízení, citaci relevantní právní úpravy, stručné shrnutí závěrů posudkové komise a svůj závěr, že péče matky o žalobce nedosahuje intenzity mimořádné péče.

29. K námitce žalobce, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného stavu s odkazem na neúplný a nepřesvědčivý posudek posudkové komise, soud konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu nezletilého žalobce, jedná se o odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. V rozsudku ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení ve věci příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek o zdravotním stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). K tomu je možno dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že „v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici“. V kontextu naplnění výše zmíněných požadavků lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby“.
30. Splnění požadavku úplnosti a přesvědčivosti posudku musí vyhodnotit jak správní orgán před vydáním rozhodnutí, tak krajský soud při přezkumu takového rozhodnutí. Výsledný posudek tedy sice podléhá hodnocení a jeho správnost není nikterak presumována, ale je přezkoumatelný pouze omezeně, neboť soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37). Nenaplnění výše uvedených požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval: „V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi

výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“

31. Soud tedy není oprávněn hodnotit zvládání jednotlivých základních životních potřeb žalobcem, nýbrž musí posoudit pouze to, zda byl posudek posudkové komise ze dne 20. 2. 2024 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud zdůrazňuje, že nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Za přílehlavou považuje i volbu odborného lékaře se specializací na dětskou psychiatrii s ohledem na diagnózu žalobce. Z posudku vyplývá, s jakými podklady posudková komise pracovala, tedy že vycházela ze zdravotní dokumentace z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Most, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktické ošetřující lékařky MUDr. T. L. B. a ze sociálního šetření ze dne 16. 2. 2023. V posudku citovala zprávu speciálně pedagogického centra (PhDr. V. a Mgr. D.) ze dne 1. 3. 2023 a lékařskou zprávu psychiatricky MUDr. Š. ze dne 10. 5. 2023. Žalobce v žalobě namítal, že s ohledem na své zdravotní postižení nezvládá kromě uznaných i základní životní potřeby mobility, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby. Podle závěrů posudkové komise je zjištěný rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobce dostatečný k pravidelnému zvládání těchto základních životních potřeb v rámci širší normy jako v případě dítěte stejného věku bez zdravotního postižení, případně za použití facilitátorů.
32. Žalobce namítal, že závěry posudkové komise jsou v rozporu se záznamem o sociálním šetření a zprávou MUDr. Š. ze dne 10. 5. 2023 a že posudková komise nezohlednila zprávu MUDr. A. D. ze dne 19. 4. 2023, zprávu Speciálně pedagogického centra Žatec ze dne 1. 3. 2023 a zprávu MUDr. G. Š. ze dne 10. 5. 2023.
33. V tomto ohledu soud neshledal důvodnou námitku žalobce co do absence hodnocení zpráv speciálně pedagogického centra ze dne 1. 3. 2023 a zprávu MUDr. G. Š. ze dne 10. 5. 2023 důvodnou, neboť posudková komise uvedené vzala v potaz a pracovala s nimi. Co se pak týče zprávy MUDr. D. ze dne 19. 4. 2023, ani tato námitka žalobce není důvodná. Posudková komise tuto zprávu mezi podklady výslovně neuvedla, v posudku ji necitovala ani na ni neodkazovala, nijak se jí nezabývala a nečinila žádné závěry. Součástí správního spisu není žádná zpráva MUDr. D. ze dne 19. 4. 2023, posudková lékařka MUDr. R. pracovala pouze se zprávou MUDr. D. ze dne 8. 2. 2022, její posudek je pak součástí posudkového spisu OSSZ Most, se kterým pracovala posudková komise. Žalovaný v podaném odvolání nenamítal, že by posudková lékařka nepracovala se zprávou MUDr. D. ze dne 19. 4. 2023, ani tuto zprávu nepřiložil k podanému odvolání. Podle protokolu o jednání posudková komise vyzvala žalobce k dodání podkladů k posouzení zdravotního stavu ve lhůtě do 15 dnů (tj. do 29. 9. 2023), žalobce uvedenou zprávu ani v této lhůtě nepředložil. Nemůže se tak nyní dovolávat toho, že posudková komise nezohlednila zprávu MUDr. D. ze dne 19. 4. 2023, když ji posudkové komisi ani správním orgánům nepředložil. Ostatně ji nedoložil ani soudu.
34. Závěr posudkové komise o zdravotním stavu žalobce a jeho schopnosti zvládat výkon svých základních životních potřeb je podle názoru soudu v rozporu se závěry sociálního šetření. Těchto rozporů si posudková komise byla vědoma a uvedla je ve svém posudku. Rozpory vysvětlila pouze odkazem na anamnézu odebranou od nezletilého žalobce ve zprávě MUDr. G. Š. ze dne 10. 5. 2023 a ve speciálně pedagogickém centru a na zprávu ze školy, nijak blíže je nezdůvodnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Dále soud dospěl k závěru, že posudková komise se v posudku řádně nevypořádala s veškerými údaji obsaženými v sociálním šetření, když pouze obecně uvedla, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů, a že informace uvedené v záznamu o sociálním šetření sdělila matka žalobce. Posudková komise pak nereagovala ani na skutečnosti uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, pouze rekapitulovala odvolací námitky a uvedla k nim, že námitky týkající se osobních aktivit žalobce byly zohledněny a že ostatní namítané skutečnosti nemají oporu v objektivně dokladovaném zdravotním stavu, aniž by tento závěr nějak blíže odůvodnila.
36. U základní životní potřeby komunikace posudková komise měla hodnotit, zda je žalobce schopen samostatně 1) vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, 2) chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, 3) vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, 4) porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům a 5) používat běžné komunikační prostředky. Posudková komise uvedla, že dle zprávy školy žalobce komunikuje s dospělými bez obtíží a nadměrně, jestliže však žalobce namítal, že takto komunikuje pouze s dospělými na úzce zaměřená témata jeho zájmu, nikoli plošně se všemi o všem, pak se s tím posudková komise měla vypořádat. Posudková komise měla hodnotit, zda je žalobce schopen dospělemu sdělit přiměřeným způsobem základní informace o své osobě a svých potřebách, přiměřeně svému věku sdělovat a přijímat informace v elementárních záležitostech svého života a komunikovat v kolektivu svých vrstevníků, to však neučinila. Pouhá skutečnost, že žalobce ve snaze upoutat pozornost dospělého sděluje, že má rád filmy, hudbu, divadlo a knihy, sama o sobě nemusí znamenat, že je zároveň schopen adekvátně a srozumitelně vyjádřit přání či nějakou potřebu, libost či nelibost apod., a přiměřeně komunikovat s vrstevníky. Posudková komise citovala, že žalobce píše nečitelným hůlkovým písmem a hodnotila potřebu jako zvládnutou, avšak podle Instrukce náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 (dále jen „instrukce“), za komunikaci v přijatelném standardu nelze považovat např. obtížné a špatně čitelné napsání krátké zprávy rukou z různých příčin. Jestliže tedy žalobce píše nečitelně tak, že je jeho projev pro běžného příjemce psaného textu nečitelný a nejedná se o pouhý estetický nedostatek rukopisu, pak je zjevné, že psaní nezvládá, tedy nezvládá ani základní životní potřebu komunikace. Za dostatečné a přesvědčivé nelze považovat ani zhodnocení schopnosti žalobce číst, posudková komise hodnotila pouze zkreslené tvrzení žalobce o tom, že četl Fantoma opery v originále a hodnocení školy (které rovněž není součástí spisového materiálu), ve kterém je uvedeno, že učivo zvládá. Posudková komise měla hodnotit, zda žalobce zvládá přijímat přiměřeně věku psané informace, měla přitom brát v potaz extrémně nízké standardy výuky na speciálních základních školách a snahu škol hodnotit žáky pouze pozitivně a co nejlépe, a individuální studijní plán žalobce ve škole, kam dochází. Je totiž propastný rozdíl v nárocích na průměrného žáka 9. třídy základní školy a na žáka speciální školy s individuálním studijním plánem, který se účastní výuky spíše za účelem nácviku sociálních dovedností, než za účelem klasického vzdělávání. Namítal-li pak žalobce, že dokáže plynule číst a reprodukovat pouze velmi jednoduché texty, které má naučené nazpaměť (v tomto případě pasáže ze své nejoblíbenější knihy – česky psané adaptace slavného díla pro malé děti), jinak četbu nezvládá, pak se s tímto tvrzením měla posudková komise v posudku vypořádat. Co se pak týče obsluhy mobilního telefonu, posudková komise vůbec nehodnotila, jaké funkce

žalobce zvládá a jaké nikoli. Pro posouzení zvládnutí základní životní potřeby komunikace je zásadní zjištění, zda žalobce zvládá používat mobilní telefon pro účely komunikace, ostatní funkce (přehrávač hudby, jednoduché hry apod.) jsou pro posouzení bezpředmětné. Posudková komise tedy měla hodnotit, zda žalobce zvládne uskutečnit a přijmout hovor, případně napsat a přijmout textovou zprávu. Tím spíše se těmito aspekty posudková komise měla zabývat, když tvořily podstatu odvolacích námitek žalobce. Zejména u této základní životní potřeby je hodnocení posudkové komise nepřesvědčivé a je na první pohled zjevné, že se s ním žalovaný neměl spokojit a měl žádat doplnění posudku.

37. U základní životní potřeby stravování měla posudková komise hodnotit, nejen zda si žalobce i za použití facilitátorů přiměřeně svému věku zvládá vzít jídlo, přemístit na místo konzumace (byť i posunutím, namísto přenášení) a příborem se najíst, vzít si pít a napít se, ale měla hodnotit také, zda je žalobce schopen rozpoznat potřebu se najíst a napít a zda je schopen přijímat stravu a tekutiny v obvyklém denním režimu. Dle instrukce jsou stravování v obvyklém denním režimu stejně jako pitný režim důležitými skutečnostmi ve vztahu k potřebám dětí a osob s mentálním postižením nebo demencí, které nemají dostatečný náhled na stravovací a pitný režim a potřebu jeho dodržování. Žalobce při sociálním šetření uvedl, a zcela shodně namítal i v podaném odvolání, že ani předpřipravenou stravu a nápoje není schopen bez upozornění a dohledu zkonsumovat, neboť nemá žádný náhled na dodržování stravovacího a pitného režimu, nedokáže svou potřebu rozpoznat, necítí hlad, sytost ani žízeň. Posudková komise se s touto námitkou nijak nevypořádala. Vzhledem k tomu, že podklady, ze kterých posudková komise vycházela nejsou součástí spisového materiálu předloženého soudu, pak s nimi nelze tyto závěry srovnat a zjistit, odkud posudková komise tyto údaje čerpala. V tomto ohledu tak závěr posudkové komise ohledně této potřeby vyvolává závažné pochyby o jeho úplnosti a přesvědčivosti.
38. U základní životní potřeby výkonu fyziologické potřeby posudková komise měla hodnotit, zda je žalobce schopen samostatně 1) včas používat WC, 2) zaujmout vhodnou polohu, 3) vyprázdnit se, 4) provést očistu a 5) používat hygienické pomůcky. Posudková komise zhodnotila, že všechny uvedené body žalobce samostatně zvládá a uvedla, že odmítání návštěvy jiného, než domácího zařízení je jednak nepravděpodobné a jednak není důvodem nezvládnutí potřeby. Vůbec se však nevypořádala s námitkou žalobce, že není schopen sám toaletu včas vyhledat, pokud mu pečující osoba nepřikáže jít na toaletu, pak potřebu vykoná, kde se zrovna nachází. K tomu, aby mohla být potřeba hodnocena jako zvládnutá je třeba, aby posuzovaná osoba zvládala všechny výše uvedené aktivity kumulativně. Jestliže však žalobce nedokáže rozpoznat včas svou potřebu a sám vyhledat toaletu, a to i kdyby samotné zaujetí polohy, vyprázdnění, použití toaletního papíru a přiměřenou základní očistu perfektně zvládal, pak by měla být potřeba hodnocena jako nezvládnutá. Inkontinenční a jiné pomůcky nepoužívá – pokud by je používal, bylo by třeba hodnotit také, zda si je zvládne sám aplikovat. Posudková komise se nevypořádala se sdělením žalobce v rámci sociálního šetření a následně v podaném odvolání, že nedokáže sám rozpoznat potřebu použití toalety, v tomto ohledu je tak její posudek nepřesvědčivý a neúplný.
39. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že potřeba občasného připomenutí nebo kontroly v oblasti péče o vlastní osobu se nehodnotí jako mimořádná péče. Toto tvrzení je sice obecně pravdivé, nebylo však prokázáno, že by mohlo dopadat i na konkrétní případ žalobce. Žalovaný vycházel z posudku posudkové komise, ta však nepředložila přesvědčivý závěr o tom, že žalobce sice vyžaduje zvýšenou péči, ale nevyžaduje péči mimořádnou. Žalobce

tvrdil, že mu musí být jeho potřeby připomínány neustále. Posudková komise nijak nezduvodnila rozpor mezi tvrzením žalobce a svým závěrem, že potřebuje výkon svých potřeb připomínat jen občas. Soud je toho názoru, že jestliže si žalobce svou potřebu vůbec neuvědomuje a sám nerozporná nutnost nějakou potřebu vykonat, pak připomínání potřeby opakovaně v průběhu celého dne dosahuje intenzity mimořádné péče.

40. Ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání soud z obsahu správního spisu zjistil, že v minulosti tato životní potřeba byla u žalobce hodnocena jako nezvládnutá. Jako nezvládnutou ji hodnotil v tomto správním řízení i posudkový lékař v rámci prvostupňového posouzení. V posudku posudkové komise pak není obsaženo žádné zhodnocení toho, v čem se změnil zdravotní stav žalobce, že je možné nově tuto základní životní potřebu hodnotit jako zvládnutou. S touto otázkou se pak nevypořádal ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Posudková komise při hodnocení této základní životní potřeby se omezila pouze na konstatování, že žalobce nemá popisovány žádné funkční končetinové deficity, anatomické ztráty nebo těžké duševní poruchy, pro které by uvedené potřeby nemohl zvládnout. Dále komise uvedla, že žalobce nemá žádné postižení pohybového aparátu a tuto potřebu zvládá přiměřeně svému věku za použití facilitátorů shodně jako dítě stejného věku bez zdravotního omezení. Konkrétněji se již otázkou zvládnutí této základní životní potřeby komise ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobce nezabývala. Hodnocení posudkové komise, že žalobce je zcela jistě socializován ohledně výběru vhodného oblečení, když chodí s matkou pravidelně do divadla, soud považuje za irelevantní a nadbytečné ve vztahu k hodnocení zvládnutí potřeby oblékání a obouvání, neboť ve věku žalobce je běžné, že s výběrem oděvu a obuvi ke zvláštním příležitostem a se samotným oblékáním složitějších či nezvyklých částí oděvu (např. slavnostní oděv, kostým, sportovní výstroj, ochranné pomůcky apod.) dítěti pomůže některý z rodičů. Pro posouzení zvládnutí potřeby oblékání a obouvání je zásadní schopnost žalobce vybrat si oděv a obuv, oblékat si oděv a obouvat si obuv běžné denní potřeby způsobem přiměřeným a obvyklým v běžném denním režimu, a svlékat se a zouvat se. Rovněž ve vztahu k této základní životní potřebě tedy soud shledal posudek posudkové komise jako nepřesvědčivý a neúplný.
41. S ohledem na výše uvedené nedostatky musí soud konstatovat, že tento posudek vyhotovený posudkovou komisí v daném řízení nelze považovat za úplný a přesvědčivý. Žalovaný závěry posudkové komise převzal, aniž by se jimi sám jakkoli zabýval, pouze uvedl, že posudek považuje za úplný a přesvědčivý, aniž by svůj závěr jakkoli odůvodnil, a doplnění posudku v tomto směru nežádal. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
42. Soud v dané věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli jeho nařízení žalobce požadoval, neboť bylo ve věci rozhodnuto postupem dle § 76 odst. 1 s. ř. s., kdy soud rozhoduje dle zákona bez jednání.
43. Soud dle § 52 s. ř. s. neprovedl důkaz lékařskou zprávou Mgr. H. S. ze dne 14. 5. 2024 a lékařskou zprávou MUDr. A. Z. ze dne 17. 7. 2024, neboť soud jednak rozhodoval ve věci bez jednání, jednak jsou tyto důkazy vzhledem k tomu, jak soud o žalobě rozhodl, nadbytečné, neboť neprokazují žádné nové skutečnosti, na základě kterých by soud dospěl k odlišnému zjištění a posouzení věci a jinému rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

44. Soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní vady řízení spočívající především v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku posudkové komise. Žalovaný si tak bude muset obstarat doplňující, případně nový odborný posudek o zdravotním stavu žalobce, na základě kterého bude dán úplný, celistvý a přesvědčivý závěr o zdravotním stavu žalobce a jeho schopnosti samostatně zvládat výkon základních životních potřeb v rámci širší normy jako dítě stejného věku bez zdravotního postižení, s případným použitím facilitátorů. V novém rozhodnutí žalovaného musí být uvedeno, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění učinil a jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. U každé konkrétní základní životní potřeby musí být uveden závěr, zda ji žalobce samostatně v rámci širší normy jako dítě stejného věku bez zdravotního postižení, i s případným použitím facilitátorů, zvládá, či nikoli a zda vyžaduje mimořádnou péči pečující osoby, či nikoli. Tento závěr musí být náležitě zdůvodněn a podložen konkrétními zjištěními. Žalovaný se nemůže spokojit pouze s obecnými tvrzeními posudkové komise bez vypořádání rozporů, nejasností a námitek žalobce.
45. Jelikož žalobce měl ve věci úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku II. tohoto rozsudku žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 900 Kč. Výše náhrady nákladů žalobce je určena podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť podle čl. II vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 258/2024 Sb., změna advokátního tarifu, za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Žalobci náleží za každý jeden úkon právní služby jeho právní zástupkyně částka ve výši 1 000 Kč. Právní zástupkyně žalobce učinila celkem tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) AT, sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) AT

a sepis repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) AT. Ke každému z těchto úkonů je dále potřeba připočítat režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. července 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.